

Büyük günah işleyenin nikâhı düşer mi?

“E” Rumuzlu okuyucumuz: “Büyük günah işleyen birisi dinden çıkmış olur mu, evli ise nikâhı düşer mi? Nikâh tazeletmesi gerekir mi?”

Adına kebâir de denilen; adam öldürmek, kumar oynamak, içki içmek, anneye ve babaya âsi olmak, zinâ yapmak, iftirâ atmak, gıybet yapmak, yalan söylemek, yalan yere yemin etmek, yalancı şahitliği yapmak, hırsızlık yapmak... vs. gibi büyük günahlar hiç şüphesiz hem toplum hayatı açısından, hem de kişinin îman ve ibadet hayatı açısından çok vahim sonuçlar doğuran ve aynı zamanda seyyiât olarak da bilinen, kötülüğü herkesçe teslim edilmiş davranış şekilleridir.

Kimisi bazen bir aile faciasına, kimisi bazen bir toplumun topyekûn manevî buhran ve mahviyetine kadar götüren, ama her birisi muhakkak fertlerin ahlâkî dejenerasyonuna sebep olan büyük günahların en ortak ve en dehşetli özelliği; her birisinde küfre gidecek bir yolun bulunması, tevbe ve istiğfar edilmediği takdirde bir manevî yılan gibi kalbi ısırması ve kalbi siyahlandırmaya başlaması, hattâ siyahlandıra siyahlandıra tâ îmân nûrunu çıkarıncaya kadar kalbi katılaştırmasıdır. Kalp günah işleye işleye letâfetini kaybettiği ve katılaştığı takdirde, günah yazan meleklerin varlığı kendisini rahatsız eder, Cehennem’in inkârına doğru içinde şeytânî bir vesvese ve meyil oluşmaya başlar. Cehennemin olmadığına dâir içinde küçük bir şüphe belirse veya bir demagoji dinlese, buna büyük bir burhan ve delil gibi sarılmak ister ve Allah muhafaza küfre kadar kendisini sürükler gider.¹

Fakat; büyük günah işlemiş olan birisi, Allah’ın haram dediklerini haram bildiği, öylece iman ettiği ve inkâra yeltenmediği takdirde mü’mindir; dinden çıkmaz; dinden çıkmadığı için nikâhı düşmez. Nikâhı düşmediği için nikâh tazeletmesine gerek yoktur. Çünkü nikâhı sahihtir.

Bu mes’ele geçmişte Mutezile mezhebi ile ehl-i Sünnet mezhepleri arasında çok münakaşa konusu olmuş; Mutezile mezhebi, büyük günah işleyen birisinin iman dairesinden çıkacağına hükmetmiş; ancak bu hüküm ehl-i Sünnet mezheplerince eleştirilmiş, itibar edilmemiş, yanlış ve isâbetsiz görülmüştür. Meselâ, İmam-ı Azam, Fıkh’ul-Ebsat adlı eserinde günah işleyenlerin kâfir olduğu iddiâsını reddetmiştir.

Bedüzzaman Hazretleri de, “Bir günah-ı kebîre ile îmandan çıkmadığı gibi; şems garbtan tulû etmediğinden tevbe kapısı açıktır”² diyerek, Mutezile’nin hükmünün isâbetsiz olduğunu kaydetmiş ve günah-ı kebîre işleyeninin nasıl mü’min kalacağını insanın yaratılış özelliklerine inerek îzah etmiştir.

Bediüzzaman (ra), insanda hissiyât gâlip olsa aklın muhakemesini dinlemeyeceğini, heves ve vehmin insanda hükmedeceğini; his, heves ve vehmin ise hâzır bir lezzeti Cennet’teki gâyet büyük bir mükâfâta tercih ettiğini; hazır bir sıkıntıdan, ilerideki Cehennem azabından ziyade çekindiğini; çünkü tevehhümün, his ve hevesin ileriye görmediğini, nefis de yardım ettiği takdirde îmân mahalli olan kalp ve aklın susacağını ve mağlûp olacağını; bu durumda büyük günahları işlemenin “îmansızlıktan” gelmediğini; his ve hevesin galebesiyle, aklın ve kalbin mağlûbiyetinden ileri geldiğini beyan ve ispat etmiştir.³

Eskiden beri büyük günah işleyenlerin, ne olur ne olmaz diyerek nikâh tazeletme yoluna gitmeleri, Mutezilenin bu yanlış hükmünden, bir şuur altı tezahürü olarak kaldığı söylenebilir. Ancak yanlış bir tezahür ve isâbetsiz bir hassasiyet olduğunu hemen belirtmeliyiz. Çünkü nikâh, dinden çıkmak ile, küfre girmek ile, inkâr etmek ile düşer, âmennâ; ama inkâr etmedikçe günah işlemiş bir Müslüman dinden çıkmış olmaz ki nikâhı düşmüş olsun! Nikâhı düşmeyen birisinin ise nikâh tazeletmesine hiç gerek yok. Yani onun meselesi, Rabb’i ile kendisi arasındadır. Zâten bu kişinin içinde bulunduğu vicdan azabı ve kalbî muhasebesi de inkâr etmediğinin, mü’min olduğunun ve kendisini îman ve İslâmiyet ölçüleri içerisinde sorguladığının delilleri değil midir?

Bu durumda günahkâr bir Müslüman’ın nikâh tazeletmek yerine; tevbe ve istiğfara ehemmiyet vermesi, yaptıklarından gerçek mânâda pişman olması, kalben gerçekten nedâmet duyması, bir daha aslâ yapmayacağına dâir Cenâb-ı Hak’a söz vermesi, günahı kul hakkını içeriyor ise helâlleşmesi ve bundan böyle kötülüklerden uzak durması; kendisinin Cenâb-ı Hak tarafından bağışlanması için önemli adımlardır.

Yoksa sadece yüzeysel ve soğuk bir tören görüntüsüyle nikâh tazeletme yoluna gitmesi, kendisini bu gûnahtan arındırmayacağı gibi; bütün nazarlarını nikâhın selâmetine tahsis ettiği ve Allah’ın af ve mağfiretini unuttuğu için, daha vahim ve daha dehşetli bir hatâ içine düşmüş olacağını da, aslâ akıldan uzak tutmamalıdır.

Dipnotlar:

1- Lem’alar, S. 15.

2- Hutbe-i Şâmiye, S. 89.

3- Lem'alar, S. 80.